ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Οἱ Ἐτροῦσκοι τῆς Ἰταλίας

Μυστήριον καλύπτει ἀκόμη τὴν ἱστορίαν των

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ

ΡΩΜΗ. (Ἰδ. ὑπηρ.). Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μυστηριώδεις λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἱστορία γνωρίζει ἐλάχιστα πράγματα εἶναι καὶ οἱ Ἐτροῦσκοι, οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου.

Καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιστήμη δὲν γνωρίζει πολλὰ πράγματα εἶναι διότι οἱ ἀρχαιολόγοι δὲν κατώρθωσαν νὰ διαβάσουν τὴν γλῶσσα τῶν Ἐτρούσκων. Ἔτσι τὰ γραπτὰ μνημεῖα, ποὺ ἔχουν βρεθῆ δὲν διαβάστηκαν γιὰ νὰ δώσουν μιὰ πιὸ πλήρη εἰκόνα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, ὅτι, παρ' ὅλον ὅτι κάθε μουσεῖον ἔχει δείγματα τῆς τέχνης τῶν Ἐτρούσκων κανεὶς δὲν ξέρει ποιοὶ ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι αὐτοὶ κάτοικοι τῆς Ἰταλίας.

Οἱ ἀρχαιολόγοι, ὅμως δὲν χάνουν τὶς ἐλπίδες τους. Πιστεύουν πὼς τὸ κλειδὶ γιὰ νὰ διαβασθῆ ἡ Ἐτρουσκικὴ γλῶσσα πρέπει νὰ βρίσκεται στὴν ἀνακάλυψι μιᾶς ἀρχαίας μεταφράσεως, κάτι παρόμοιο δηλαδὴ μ' αὐτό, ποὺ βρέθηκε στὴ Ροζέττα κι' ἔτσι διαβάστηκεν ἡ ἱερογλυφικὴ γραφὴ τῆς Αἰγύπτου.

Ἐκεῖνος, ὅμως, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους, ποὺ ἀσχολεῖται περισσότερο μὲ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ γραπτοῦ μνημείου εἶναι ὁ Ἰταλὸς Ρενάτο Μπαρτοτσίνι.

Ἡ γραπτὴ αὐτὴ πλάκα, λέει ὁ Μπαρτοτσίνι, θὰ πρέπει νὰ βρίσκεται θαμμένη, στὰ ἐρείπια πόλεως Ἐτρουσκικῆς, ποὺ γειτόνευε μὲ ἄλλη πόλι στὴν ὁποία κατοικοῦσε λαός, ποὺ τὴν γλῶσσα του τὴν γνωρίζουμε σήμερα.

Ἔτσι, ὁ 64χρονος ἀρχαιολόγος ἀπεφάσισε νὰ βρῆ μιὰ πόλι, ποὺ νὰ συνδυάζη τὶς προϋποθέσεις αὐτές.

Τελικῶς, κατέληξε νὰ κάνη ἀνασκαφὲς στὴν πόλι Βοῦλσι, ποὺ ἀπέχει 75 μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ρώμη, καὶ μαζὺ οἱ δύο πόλεις εἶχαν πολεμήσει ἐναντίον τῶν Γαλατῶν. Ὁ Μπαρτοτσίνι ἄρχισε τὶς ἀνασκαφές, πρὶν δύο χρόνια. Τελευταῖα, ἔχει τελείως ξεσκεπάσει τὶς δύο πύλες τοῦ τείχους τῆς πόλεως. Ἔχει τὴν πρόθεσι νὰ ἐργασθῆ καὶ νὰ ἀνεύρη τὸν παληὸ δρόμο, ποὺ ὡδηγοῦσεν ἕως τὴν ἀγορά.

Μὲ τὶς ἀνασκαφὲς ὁ Μπαρτοτσίνι ἀνεκάλυψε, ὅτι οἱ Ἐτροῦσκοι, οἱ Ἰταλοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ ἔχουν περίπου τοὺς ἰδίους δρόμους.

—Γιὰ νὰ στρωθοῦν οἱ δρόμοι μέσα στὴν πόλι ἦσαν ἀρμόδιοι οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες τῆς πόλεως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ εἶναι βρώμικος ὁ δρόμος. Οἱ πολιτικοὶ ποτὲ δὲν ἀλλάζουν.

Ὁ Μπαρτοτσίνι, ποὺ προσπαθεῖ νὰ βρῆ τοὺς ὑδραγωγοὺς τῆς πόλεως, συναντᾶ ἐμπόδια στὴν ἐργασία του. Ὁ καιρὸς δὲν τὸν βοηθᾶ καθόλου καὶ ἐπίσης, συναντᾶ δυσκολίες καὶ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι.

—Θὰ πρέπει νὰ ἐργάζωμαι τόσα πολλὰ χρόνια, ἂν πηγαίνω ἔτσι, λέει ὁ Μπαρτοτσίνι.

Γιὰ τὶς ἀνασκαφὲς χρησιμοποιεῖ 30 ἐργάτες, ποὺ πρέπει καθημερινῶς νὰ τοὺς μεταφέρη ἀπὸ τὸ κοντινὸ χωριὸ μὲ τὸ αὐτοκίνητο., Γιὰ νὰ πληρώνη τὸ αὐτοκίνητο ὁ Μπαρτοτσίνι νοικιάζει δημοσία γῆ στοὺς βοσκούς.

—Ἔχω τὴν ἐντύπωσι, λέγει ὁ ἀρχαιολόγος, ὅτι μοιάζω σὰν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἀνοίξη ἕναν ἐλέφαντα μὲ τὸ κουτάλι.

Ὁ Μπαρτοτσίνι ἔχει πολλὰ σχέδια, ποὺ θέλει νὰ ἐφαρμόση μόλις ἀνασκαφῆ ὅλη ἡ πόλις γιὰ νὰ πάρη τὰ χρήματα.

—Θὰ χωρίσωμε τὴν πόλι, λέγει, σὲ 5 τμήματα. Τὸ ἕνα γιὰ τοὺς Γάλλους, ἄλλο γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς, τρίτο γιὰ τοὺς Γερμανοὺς κλπ. Ἔπειτα θὰ ἐργασθοῦμε σ' ἕνα εἶδος ὁμοσπονδιακῆς δημοκρατίας τῶν ἀρχαιολόγων ὅλου τοῦ κόσμου.

ΕΝΑΣ ΒΛΑΚΑΣ & ΜΙΣΟΣ

Ἡ κωμωδία θρῦλος, ἡ κωμωδία μὲ τὰς 470 συνεχεῖς παραστάσεις στὴν Ἀθήνα

Η ΛΑΜΨΙΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΛΥΧΝΙΑΣ ΘΑ ΔΙΑΡΚΗ ΕΠΙ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Σὲ ἕνα σιδηροδρομικὸ δίκτυο στὴν Ἀμερικὴ τοποθετεῖται αὐτὴ ἡ ἀτομικὴ λυχνία ποὺ θὰ διαρκῆ γιὰ 10 χρόνια καὶ χρησιμοποιεῖ ἕνα ραδιενεργὸν ἄεριον τὸ Κρυπτόν, τὸ ὁποῖον μὲ συνδυασμὸ φωσφορικῶν κρυστάλλων παράγει φῶς

Ἐπαρχιακὰ νέα

Ἡ 28η Ὀκτωβρίου εἰς Λεχαινὰ

ΛΕΧΑΙΝΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Μὲ λαμπρότητα καὶ μὲ πατριωτικὸν ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη ἐφέτος εἰς τὴν πόλιν μας ἡ ἱστορικὴ ἐπέτειος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.

Ἀπὸ τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν τῆς παραμονῆς ἡ πόλις μας ἔπλεεν εἰς τὸ γαλανόλευκον ἐνῶ αἱ πανηγυρικαὶ διακοσμήσεις τοῦ Γυμνασίου μας ὡς καὶ τῶν δημοτικῶν μας σχολείων προσέδωσαν ἰδιαίτερον τόνον εἰς τὴν γενικῶς ἑορταστικήν μας ἀτμόσφαιραν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς ἔλαβε χώραν εἰς τὰ σχολεῖα μας ἡ ἑορτὴ τῆς Σημαίας καὶ τὴν 4 μ.μ. στέψις τοῦ Ἡρώου, ἐκ μέρους τοῦ Γυμνασίου ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ τῆς Η' τάξεως Κώττη Γεωργ., τοῦ Α' Δημοτικοῦ ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ Σκιαδοπούλου καὶ τοῦ Β' Δημοτικοῦ ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ Παπανασταστοπούλου.

Τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας ἡ Φιλαρμονικὴ περιερχομένη τὰς ὁδοὺς ἐπαιάνιζεν ἐμβατήρια, ἐνῷ ἤχουν χαρμοσύνως οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν. Τὴν 10.30 ἐψάλη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν δοξολογία χοροστατούντων τοῦ πανοσ. ἀρχ. κ. Χρυσοστόμου καὶ τοῦ αἰδ. ἱερέως κ. Ἀθηνοδώρου, παρισταμένων τῶν ἀρχῶν καὶ ἐκπροσώπων δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ὑπηρεσιῶν, μεθ' ἧς ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Σταῦρος Σερέτης ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Ἀκολούθως εἰς τὸ Ἡρῶον ἐψάλη ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων καὶ ἐγένετο κατάθεσις στεφάνων ἐκ μέρους τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ Δημάρχου κ. Ἀνδρ. Τρυφωνοπούλου, τῆς ὑποδιοικήσεως χωροφυλακῆς Λεχαινῶν καὶ τῶν ἀναπήρων ὑπὸ τοῦ κ. Ηλαματούρα. Ἐπηκολούθησεν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς, θεαματικωτάτη παρέλασις πρὸ τῶν ἐπισήμων ἱσταμένων εἰς τὴν πλατεῖαν Ἁγ. Δημητρίου.

Θὰ ἦτο παράλειψις νὰ μὴν ἐκφράσωμεν τὰ συγχαρητήριά μας, εἰς τὸν ἐξαίρετον γυμνασιάρχην μας κ. Κωνστ. Μπιλάληνν, τὴν ἀκούραστον καθηγήτριαν Ἴδα Ντίναν Παπαφιλοπούλου εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία τῆς ἑορτῆς, ὡς ἐπίσης εἰς τὸν διοικητὴν τῆς ὑποδιοικήσεως χωροφυλακῆς Λεχαινῶν κ. Ἰωάν. Κάρμην διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ εἰς ὅλους γενικῶς τοὺς συμβαλόντας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἑορτασμοῦ.

ΘΕΟΔ. Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΚΙΔΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΛΑΟΥ
ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΝΑΡΗ 56
ΟΠΙΣΘΕΝ ΠΑΝΘΕΟΝ

Αὔριον Πέμπτην καὶ ὥραν 8 μ. μ. θὰ γίνη ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τῆς Σχολῆς, καθ' ἣν θὰ λάβη χώραν ἁγιασμὸς χοροστατοῦντος τοῦ Πανοσιολογιωτάτου τοποτηρητοῦ κ. Θεοκλήτου Ἀβραντινῆ τῇ συμμετοχῇ τῆς χορωδίας Νέων Πατρῶν ὑπὸ τὴν δ)σιν τοῦ κ. Δ. Ζαφείρη καὶ τοῦ ἱεροψάλτου κ. Φ. Γεωργαντίδη. Ἔκθεσις πεπραγμένων ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ ὁμιλία ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμολογιωτάτου ἱερέως Ἁγίας Βαρβάρας κ. Γεωργίου Παπασταύρου μὲ θέμα: «Πίστις καὶ ἀπιστία».

Εἴσοδος ἐλευθέρα

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΤΟΥ κ. ΧΡ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

1) «Οἱ τρεῖς Ἅγιοι τῆς Ἑπτανήσου», (Γεράσιμος, Διονύσιος, Σπυρίδων)
2) «Ἱερουσαλὴμ πηγὴ τῆς αἰωνίας ζωῆς»
3) «Πρόμαχοι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας» (Ι. Μάγερ, Νότης Μπότσαρης, Λόρδος Βύρων)
4) «Οἱ Ναυμάχοι τοῦ 1821» (Ὕδρα, Σπέτσαι, Ψαρά, Κάσος)

Εὑρίσκονται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα: Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Μεσολογγίου καὶ τἀπραχτορεῖα ἐφημερίδων

ΕΝΑΣ ΒΛΑΚΑΣ & ΜΙΣΟΣ

Ἡ μοναδικὴ Ἑλληνικὴ κωμωδία τὴν ὁποίαν ἐτίμησαν οἱ Βασιλεῖς

ΝΤΥΣΑΤΕ

τὰ παράθυρά σας μὲ ὡραῖα ὑφαντὰ ἀργαλειοῦ ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀντοχὴν καὶ τοὺς χρωματισμούς των

Τιμαὶ ἠλαττωμέναι «ΜΥΣΤΡΑΣ» ἔναντι κινηματογράφου «Ἰντεὰλ» τηλ. 25—28

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Ὁ Δήμαρχος Ληξουρίου ΣΤΥΛ. ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Ἐπικήδειος λόγος τοῦ πρώην ὑπουργοῦ κ. ΧΡ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος ἐν Ληξουρίῳ

«Ποιηταὶ δὲν εἶναι μόνον ὅσοι ἐνορχηστρώνουν στίχους. Ποιηταὶ εἶναι κυρίως, αὐτοὶ ποὺ φιλοτεχνοῦν ἔργον. Καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν ὑπῆρξες μεγάλος ποιητὴς σεβαστὲ καὶ ἀλησμόνητε συνάδελφε καὶ φίλε Στελάκη Τυπάλδε. Μεγάλος διότι τὸ ἔργον σου δὲν περιορίζεται, ἁπλῶς εἰς ὑλικὰς ἐκτιμήσεις. Μετρᾶται μὲ τὴν ψυχήν. Αὐτὴ σὲ ἐνδιέφερεν. Εἰς αὐτὴν ἀπετείνεσο. Αὐτὴν προσέφερες. Καὶ μὲ τρόπον ἀπαράμιλλον μάλιστα. Ὕφος μεγάλης καλλιεργείας ἦταν ἡ καλωσύνη σου. Δὲν ἤθελες νὰ ἀντιλαμβάνεσαι τὴν καταβολὴν τῆς καρδιᾶς σου. Ἦσο βαθύτατα πεπεισμένος ὅτι ἔδιδες πάντα, ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅσον ἔπρεπε. Καὶ δι' αὐτὸ ἠγωνίζετο διαρκῶς διὰ τὸ ἐπὶ πλέον. Ἔτσι ἔφθασες εἰς τὴν γραμμὴν τῆς τελειώσεως. Καὶ εἶχες βραβεῖον τὴν συνείδησιν τῆς Χριστιανικῆς ἐντολῆς. Καμμία σκέψις σου, καμμία ἐνέργειά σου, καμμία πρᾶξις σου δὲν παρεξέκλινεν ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Ἀγαθοῦ. Εἰς τοῦτο εἶχες ἀφιερώσει τὸν βίον ὁλόκληρον. Ἦσο ὁ εὐαγγελιστής του καὶ ὁ ἔμπρακτος πραγματοποιός του. Ἦσο ὁ ἀκατάβλητος ἐργάτης του. Διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃς δὲν εἶχες ἀνάγκην προσπαθείας. Διότι ἡ ἀγάπη ἀπετέλει τὸ κύτταρον τῆς ὑπάρξεώς σου. Ἡ οὐσιαστικὴ ἔννοια τῆς ἀλληλεγγύης ἐκυκλοφόρει εἰς τὸ αἷμα σου. Ἡ στοργὴ πρὸς τοὺς ἄλλους ἦτο ὁ σκοπός σου. Δὲν ἐχρειάζεσο, λοιπόν, προσπάθειαν. Καὶ ὅμως τὴν κατέβαλες ἀενάως. Προσπάθεια διὰ τὴν καλωσύνην. Καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ ἀσίγαστος βάσανός σου. Δεῖγμα εὐαισθησίας ἰδεώδους. Μαρτυρία ἐξεχούσης μορφῆς. Πιστοποίησις σπανίας ποιότητος. Ἔτσι, ἄλλωστε, συμβαίνει, μὲ ὅλους τοὺς κήρυκας τοῦ ἰδεώδους...

Ἡ ἀνταπόκρισις τῆς γενετείρας σου, τοῦ ἱστορικοῦ Ληξουριοῦ μας, ἦτο ἄμεσος. Σὲ ἐξέλεξε δίς Δήμαρχόν του. Πρὸς τὸ πρόσωπόν σου δὲν ἐξεδηλοῦτο ἐκτίμησις. Ὑπῆρχεν εὐλάβεια. Δὲν ἦσο ὁ Δήμαρχος τοῦ Ληξουρίου. Ἦσο ὁ Ἄρχων τῆς συνειδήσεώς του. Ἦσο ὁ πρίγκιψ ὁ ὁποῖος ἐστάθης ἀπέναντι τοῦ χρόνου μὲ ἄκαμπτον πίστιν εἰς τὸ καλόν, ὁ ὁποῖος ἐδάμαζες τὰς ἀντιξοότητας, μὲ τὸ φῶς τοῦ καθαροῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, μὲ τὴν ἐνεργὸν ἄσκησιν τῆς ἀρετῆς. Ἔτσι ὁ χρόνος σὲ ἐσεβάσθη. Σὲ ἐλεύκανε πολύ. Ἀλλὰ δὲν σὲ ἐκούρασεν. Ἡ μνήμη σου ἔμεινεν ἀπέραντος μέχρι τῆς τελευταίας σου στιγμῆς. Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ εὐπατρίδου ἦτο ὅτι δὲν παρήκμασεν. Ὅτι δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κύκλον τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς κοπώσεως. Ἔμεινες ἔφηβος καὶ εἰς τὰ 99 σου χρόνια, ὅπως αἰώνιον ἔφηβον σὲ ἀπεκάλεσα σὲ ἕνα ἄρθρο μου ἀφιερωμένο εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σου τὴν ἐκπληκτικήν, ποὺ ἀνεδημοσιεύθη ἀπὸ τὰς πλείστας τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ. Ἔφηβος παλλόμενος ἀπὸ ἔξαρσιν, ἀπὸ εὐγένειαν, ἀπὸ διάθεσιν μόχθου. Καὶ τὸ τέλος σὲ εὗρε ὄρθιον.

Ὄρθιον θὰ σὲ ἐνθυμοῦμαι πάντα ἀγαπημένε Στελάκη Τυπάλδε. Ἔτσι ὅπως σὲ συνήντησα, ὅταν ὡς μέλος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τῆς Κυβερνήσεως Στρατάρχου Παπάγου ἦλθα εἰς τὸ Ληξοῦρι διὰ νὰ φέρω εἰς πέρας τὸ πρῶτον ἔργον τῆς σωτηρίας τῶν σεισμοπλήκτων Νήσων. Γύρω ἐρείπια. Ἡ καταστροφή. Ἡ Γῆ ἐσπαράσσετο ἀκόμη εἰς τὰ σπλάχνα της καὶ ὁ χειμών, βαρύς, πρωτοφανής, εἶχεν ἐνσκήψει ἀπὸ τὸν Αὔγουστον. Ὁ σεισμὸς ἦτο συγκλονιστικώτερος εἰς τὰς ψυχάς. Καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἀνεπήδα, ὡσὰν σπαραγμὸς Αἰσχυλείου τραγωδίας, ὁ γόος. Τὸ δέος καὶ τὸ ρῖγος, ἰδοὺ τί συνέθετε τὴν ἀτμόσφαιραν. Καὶ μέσα εἰς αὐτήν, κατάλευκος καὶ ὡραῖος ὁ Στελάκης Τυπάλδος, ὁ Δήμαρχος, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς πόλεως τῶν εὐφυεστέρων Ἑλλήνων, ποὺ δὲν ἔφυγεν, ἐνῶ θὰ εἶχε ὅλας τὰς δικαιολογίας τοῦ κόσμου ἐὰν τὸ ἔπραττεν, ὁ σεβάσμιος, ὁ αὐτόχρημα ἐξαϋλωμένος ἀπὸ τὴν ὀδύνην, ὁ βιβλικὸς μεγάλος Γέρων. Ἐστέκετο ὄρθιος ἐπὶ τῶν ἐρειπίων, ἐνόμιζε κανεὶς διὰ νὰ βεβαιώνη τὴν ἀντοχήν, τὴν διάρκειαν, τὴν αἰωνιότητα τῆς φυλῆς. Ἦτο, τότε, ἐδῶ ἐν μέσῳ παταγωδῶν καταρρεύσεων καὶ θρήνων, ὁ αὐθεντικώτερος συμπυκνωτὴς τῶν πεπρωμένων της. Οἱ ἄνθρωποι εὐθύνονται μέχρις ἐπιτελέσεως τοῦ καθήκοντός των. Σὺ δὲν τὸ ἐτίμησες μόνον. Τὸ ὑπερέβης. Ἔγινες ἥρως.

Καὶ ὡς ἥρωα σὲ ἐτίμησεν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Κυβέρνησις Στρατάρχου Παπάγου διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Φοίνικος, καθὼς καὶ τὸ ἐν Ἀμερικῇ ἱστορικὸν Τάγμα τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ζακύνθου καὶ τὸ Διεθνὲς Ἰνστιτοῦτον τῶν Ἀξιῶν διὰ τοῦ Ταξιάρχου του, καὶ ὡς ἥρωα σὲ κηδεύει σήμερον σύσσωμος ἡ Κεφαλληνία καὶ ὡς ἥρωα σὲ τιμοῦν οἱ συνάδελφοί σου Δήμαρχοι καὶ Κοινοτάρχαι τῆς Ἑλλάδος, ἐκ μέρους τῶν ὁποίων καταθέτω τὸν δάφνινον τοῦτον στέφανον. Ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς χθὲς καὶ ὁ Τύπος ἐξεδήλωσαν τὴν λύπην των διότι μᾶς ἔφυγες.

Δὲν σὲ ἐμέτρησε κανεὶς μὲ τὸ βάρος τοῦ αἰῶνος σου. Σὲ ἠγάπησαν πάντα ὅλοι ὅσοι σὲ ἐπλησίασαν καὶ δι' αὐτὸ σὲ ἔκλαυσαν καὶ σὲ κλαίουν εἰλικρινῶς. Καὶ δι' αὐτὸ Ἱεράρχης, τῆς περιωπῆς καὶ τοῦ Κεφαλλωνιτισμοῦ τοῦ θεοφιλεστάτου κ. Ἀλεξίου Ἰγγλέση, ἀρχιμανδρίτης, γόνος λαμπρᾶς τοῦ Ληξουρίου οἰκογενείας, ὁ Γερμανὸς Κεφαλᾶς, ἐπιστήμονες διαπρεπεῖς, στρατηγοὶ τῆς δόξης τοῦ Χρήστου Τσιγάντε, ἐφοπλισταὶ Κεφαλλῆνες, ἄλλοι ἐπίλεκτοι καὶ Ἀθηναῖοι διακεκριμένοι, ἐστοίχισαν τοὺς ἰδικούς σου καὶ συνωδεύσαμεν τὴν σορόν σου ἕως ἐδῶ, διὰ νὰ τὴν παραλάβουν ἀπὸ τοῦ πλοίου καὶ τὴν δεχθοῦν ἐδῶ αἱ χιλιάδες τοῦ κόσμου, ἐνῷ εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Πειραιῶς, ὁ ἡγέτης τοῦ Ἱστορικοῦ τῆς Χώρας κόμματος καὶ ἄξιος υἱὸς τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, μετ' ἐπιφανῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν ὅλων τῶν παρατάξεων, σὲ ἀπεχαιρέτισαν ἐπὶ τοῦ «Αἰγαίου». Αἱ σημαῖαι ὅλων τῶν ἑλληνικῶν σκαφῶν, φορτηγῶν καὶ ἐπιβατικῶν εἶχον ὑποσταλῆ ἀμέσως ὡς ἠγγέλθη ὁ θάνατός σου, εἰς ἐκδήλωσιν τιμῆς διὰ τὰς ἐξόχους ὑπηρεσίας ποὺ προσέφερες εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ναυτιλίαν, ὡς Πρόεδρος τῆς Ἀτμοπλοΐας τοῦ Αἰγαίου. Ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς σὲ ἐπένθησε πρῶτος.

***

Τὸ Ληξοῦρι κηδεύει τὸν πρῶτον πολίτην του. Τὸν πρῶτον ἀντιλήπτορά του. Πάθος του ἦτο ὁ Δῆμος καὶ ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» μοῦ ὡμίλει μέχρι τῆς ἐκπνοῆς του διὰ τὸ Ληξοῦρι. Καὶ τὸν Δῆμον καὶ τὴν Κεφαλληνίαν ὑπηρέτησες Δήμαρχε Στελάκη Τυπάλδε, μὲ δημιουργικὸν φανατισμὸν πρώτου Χριστιανοῦ.

Ἀλλὰ καὶ τὴν Τοπικὴν Αὐτοδιοίκησιν καθωδήγησες μὲ τὰς σοφὰς συμβουλάς σου, κατὰ τὰς ἀγορεύσεις σου εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις συνέδριον τῆς Ἑνώσεως τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ποὺ τόσον ἐχειροκροτήθης. Ἠναλώθης, Καὶ φεύγεις ἀπὸ τὴν ἔπαλξιν μόνον νεκρός. Δίκαιον εἶναι ὁ θυρεὸς τῆς πόλεως νὰ σὲ σκιάσῃ ὡς βετερᾶνον της. Καὶ ἡ ψυχή της νὰ σὲ κρατήσῃ ὡς αἰώνιον ζωντανόν της. Διότι δὲν πεθαίνεις διὰ τὴν μνήμην σεβαστὲ φίλε. Θὰ εἶσαι πάντα εἰς τὸ Ληξοῦρι ἡ ζεστὴ παρουσία, ποὺ θὰ προτρέπῃ, θὰ ἐνθαρρύνῃ, θὰ ὁδηγῇ. Θὰ εἶσαι ἡ παρουσία ποὺ θὰ ὑπογραμμίζουν τὰ ἔργα σου. Τὸ ὑδραγωγεῖον, ποὺ καὶ μετασεισμικῶς ηὐτύχησες νὰ δημιουργήσῃς καὶ τὸ ἐγκαινιάσῃς εἶναι τὸ λαμπρότερον ἐξ ὅλων. Εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά σου, ποὺ τὰ συνέταξες πρὸ δεκαημέρου καὶ τὰ ὁποῖα μοῦ ἐδιάβασες, μὲ ὑπερηφάνειαν τὸ ἐξαίρεις. Εἶναι ὁ αἰώνιος τίτλος σου.

Ἀλλὰ καὶ ἰδικός σου ὁ τίτλος τῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησες. Τὴν ἐγαλούχησες μὲ τὴν ἱπποτικὴν παράδοσιν τῶν μακρυνῶν εὐγενῶν σου προγόνων, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸν Κολέλαν Τυπάλδον, πρῶτον ἐν Κεφαλληνίᾳ. Τῆς μεταλαμπάδευσες τὴν Ἀρετήν, τὴν παράδοσιν τῆς Ἑλλάδος. Τὴν ἐτοποθέτησες εἰς τὸ βάθρον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ ηὐτύχησες νὰ ἴδῃς δισεγγόνους, φάλαγγα ἐκλεκτῶν ἀπογόνων. Κανεὶς τῆς ἐποχῆς μας δὲν ἐκαμάρωσε τόσην ἀπόδοσιν. Οἱ Υἱοί σου, τώρα περιάγοντες ὑπερήφανον τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν ἐπὶ τῶν σκαφῶν τῆς Ἑταιρείας, τῆς ὁποίας ὡς προανέφερα κατεῖχες τὴν προεδρίαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἰς τοὺς ὠκεανοὺς καὶ τὰς θαλάσσας καὶ στρατιὰν Κεφαλλήνων χρησιμοποιοῦντες εἰς ταῦτα, τιμοῦν διὰ τῆς δράσεώς των τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, μὲ τὴν ἀγαπημένην σου — καὶ ἀγαπημένην εἰς ὅλους μας — θυγατέρα σου Μαρίαν, εἶναι οἱ πρῶτοι, ποὺ σοῦ προσφέρουν τὸ δάκρυ τῆς εὐγνωμοσύνης των, ὡς φόρον τιμῆς διὰ τὰ πνευματικὰ τροφεία.

Παράγοντες μεγάλοι τῆς Ναυτιλίας ὁ Σπῦρος καὶ ὁ Μπάμπης, ἔχουν κληρονομήσει τὰς ἀρετάς σου. Ἡ βεβαιότης αὐτὴ ἦτο ἡ μεγαλυτέρα ἀμοιβὴ τῆς ζωῆς σου. Καὶ ἐνθυμοῦμαι πόσην ὑπερηφάνειαν εἶχεν ὁ λόγος σου καὶ πόσον παλμόν, ὅταν προσεφώνεις τὸν πολύτιμον φίλον τῶν υἱῶν σου καὶ πολύτιμον φίλον τῆς Ἑλλάδος, ἐπιφανῆ πολιτικὸν τῆς Γαλλίας, τὸν ἄλλοτε Πρωθυπουργὸν κ. Ζῶρζ Μπιντώ.

Ἐδικαιώθη, ἀλησμόνητε Δήμαρχε ἡ ἀποστολή σου. Καὶ δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου συνάντησίν μας μὲ τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, ὅπου καὶ ἐκεῖ ἔδρασες ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπρόκειτο περὶ συναντήσεως ἀπὸ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἰσοδυναμοῦν μὲ ὑπέρτατον ἠθικὸν μάθημα. Οἱ δύο πολιοὶ γέροντες, ἀνοικτοί, ἐνώπιόν μου, εἰς τὴν ἀνωτερότητα, τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ἔξαρσιν, οἱ δύο παλαιοὶ φίλοι δὲν ὡμίλουν. Εἶχαν συνεννοηθῆ πρὶν προφέρουν τοὺς λόγους. Καὶ ἀνεζήτουν κάτι πέραν τῶν ἐφημέρων, ἤγγιζαν κάτι πέραν τοῦ αἰσθητοῦ, ἔψαυον σφαῖρας αἰθέρων. Ἔτσι σὲ εὕρισκα πάντα καὶ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας σου, ὅπως κατὰ τὰς πρώτας ἰδικάς μου μοῦ ὡμίλει διὰ σὲ ὁ πατέρας μου, φίλος σου καὶ συμμαθητής σου. Τώρα ὁμιλῶ ἐγὼ ἀντ' αὐτοῦ. Ἡ θλῖψις εἶναι ἀπέραντος. Αἱ δυνάμεις μου, διὰ τὴν σκιαγραφίαν σου, πολὺ κατώτεραι τοῦ μεγέθους σου. Αἱ ἠθικαί, αἱ πνευματικαὶ καὶ αἱ ψυχικαὶ διαστάσεις σου καθιστοῦν τοὺς λόγους ὠχρούς. Ὅμως ὄχι καὶ τὴν συγκίνησιν. Μὲ αὐτὴν ἀλησμόνητε, σεβαστὲ Δήμαρχε τὴν συγκίνησιν σοῦ ἀπευθύνω καὶ ἐκ μέρους ὅλων τῶν Ἑλλήνων Δημάρχων καὶ Κοινοταρχῶν, ὡς Ἐπίτιμος Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἑνώσεως τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκ μέρους τῶν Ληξουριωτῶν ὡς Ἐπίτιμος Δήμαρχος Ληξουρίου τὸν ὕστατον χαιρετισμόν. Καὶ τὴν ὑστάτην βεβαίωσιν, τώρα ποὺ ὁδεύεις πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ Σύμπαντος κόσμου, διὰ νὰ καταλάβῃς τὴν ἑτοιμασμένην ὡς ὑποδειγματικοῦ Χριστιανοῦ θέσιν σου: Θὰ μείνῃς εἰς τὴν σκέψιν μας, ὅπως ἔζησες. Ὄρθιον, ζωντανόν, ἀκατάβλητον, ὑπόδειγμα Ἀρετῆς».

2 Νοεμβρίου ἡμέρα Σάββατον ἔρανος τῶν τυφλῶν Πατρῶν κατ' οἶκον διὰ κουπονίων

Ἡ ἐνίσχυσις εἶναι ἐπιβεβλημένη διότι καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια ἀξιοποιήσεως τ